

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5173/2020
23.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Гордане Комненић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Данка Живановић, адвокат из ..., против туженог „Generali osiguranje Srbija“ АДО Београд, кога заступа пуномоћник Миодраг Дроздовски, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 524/19 од 05.11.2019. године, у седници одржаној 23.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 524/19 од 05.11.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 524/19 од 05.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 152/14 од 27.04.2016. године, делимично је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 150.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 50.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 27.04.2016. године, као и трошкове парничног поступка у износу од 122.600,00 динара. Преко досуђеног износа до траженог на име претрпљених физичких болова за износ од још 30.000,00 динара са траженом законском каматом од 27.04.2016. године до коначне исплате тужбени захтев је одбијен као неоснован. Тужиоцу је дозвољено плаћање такси на тужбу и првостепену пресуду у укупном износу од 30.800,00 динара у пет једнаких месечних рата од 27.06.2016. закључно са 27.11.2016. године, а одбијен је захтев тужиоца да на износ трошкова парничног поступка тужени исплати законску затезну камату од 17.04.2016. године као дана пресуђења до коначне исплате, као неоснован.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Гж 524/19 од 05.11.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке за претрпљене душевне болове због умањења животне активности у износу од 50.000,00 динара и на име претрпљених физичких болова и страха у износу од по 50.000,00 динара са законском затезном

каматом од 27.04.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу става првог изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности преко досуђеног износа од 50.000,00 динара до износа од 150.000,00 динара, у износу од 100.000,00 динара са законском затезном каматом од 27.04.2016. године. Ставом трећим изреке преиначено је решење о трошковима поступка тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 118.600,00 динара. Ставом четвртим изреке одлучено је да се трошкови одговора на жалбу не досуђују.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у преиначујућем делу, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права указујући наводима ревизије на потребу уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП у конкретном случају нису испуњени. Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете. Висина правичне новчане накнаде одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја за примену правила из члана 200. Закона о облигационим односима, па нема разлога који указују на потребу новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Одлуке судова које су приложене уз ревизију не указују на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини правичне новчане накнаде за нематеријалну штету јер се не односе на идентичну чињеничну и правну ситуацију. Поред тога, разлози ревизије се у претежном делу односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити и оспорава утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 30.01.2014. године са захтевом за накнаду штете у износу од 280.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности, то је ревизија тужиоца недозвољена применом одредаба члана 479. став 6. ЗПП. У овом случају не може се применити члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП, по коме је ревизија дозвољена због преиначења, јер је у посебној глави Закона о парничном поступку који регулише поступак у спору мале вредности прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић